

Arrest

nr. 240 373 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M.Z. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u sjiitisch moslim en etnisch tadjiek. U bent geboren in Herat, Afghanistan en woonde er uw hele leven, tot u in september 2016 uw land verliet uit angst voor problemen met de autoriteiten nadat er wapens gevonden werden in een huis dat u als vastgoedmakelaar verhuurde. Samen met uw tweede vrouw H., F.(...) (o.v. X) en uw dochter uit uw eerste huwelijk, A., S. (...) (o.v. X) reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u in oktober 2016 aankwam. Uw dochter H. (...) (geboren A. (...)), Z. (...) (o.v. X) was al in 2000 naar België gekomen en werd hier in 2004 samen met haar man als vluchteling erkend. Uw zoon A., M. (...) (o.v. X) kwam in

2007 naar België en werd hier in 2009 in zijn achtste verzoek de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De smokkelaar regelde in Griekenland voor jullie enkel de verdere reis voor uw dochter S. (...), u en uw vrouw bleven in Griekenland achter. Jullie dienden in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in en werden er op 27 juli 2018 een beschermingsstatus toegekend. In Griekenland verbleven jullie eerst een viertal maanden op het eiland Chios, waarna jullie omwille van uw ziekte (diabetes, hypertensie, dyslipidemie en astma) overgebracht werden naar het Malakassa kamp in Attica alwaar jullie eveneens enkele maanden verbleven. Jullie werden daarna een huis toebedeeld in Acharnon, Athene, waar jullie ruim twee jaar verbleven. Einde 2019 verkregen jullie jullie Griekse (reis)documenten en werd jullie bijstand gestopt. Jullie konden evenwel omwille van uw medische situatie jullie verblijf in het huis wat rekken, maar dienden uiteindelijk ook dat huis te verlaten en belandden op straat. Soms werden jullie opgevangen door Afghaanse kennissen, de laatste dagen sliepen jullie in een tent in een park. Uw vrouw werd in die periode ook een keer geslagen wanneer ze in een betoging van fascisten verzeild raakte, maar deed geen aangifte van de feiten. Een weldoener regelde daarop voor jullie een vlucht van Griekenland naar België, dewelke jullie namen op 30 december 2019. Op 2 januari 2020 verzochten jullie hier nogmaals om internationale bescherming. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Afghaanse taskara, een bundel medische documenten uit Griekenland en een kopie van een vergunning van uw dochter neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de relevante stukken blijkt dat u intussen zevenenzestig jaar oud bent en te kampen heeft met verschillende medische problemen (diabetes, hypertensie, dyslipidemie en astma), waarvoor u behandeld wordt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd uw persoonlijk onderhoud in de tijd beperkt en werd u de kans geboden zonodig om eventuele pauzes te verzoeken. U had daar klaarblijkelijk geen nood aan, en gaf ook uitdrukkelijk te kennen dat uw gezondheidsproblemen het verloop van het interview niet hinderden (zie CGVS, p.3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de Eurodac Search Result (toegevoegd aan uw administratief dossier, net als een nota ter interpretatie) en uw verklaringen (zie DVZ Verklaring, pt.22; zie CGVS, p.3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de

realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met povere levensomstandigheden, verzwaard omwille van uw medische problemen en de ontoereikende zorgen daarvoor, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, medische verzorging en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat jullie einde 2019 uit jullie huis werden gezet en op straat terecht kwamen. Jullie konden in eerste instantie nog bij Afghaanse kennissen terecht, maar moesten uiteindelijk nog enkele nachten in een tent in een park slapen. Tot kort voor jullie vertrek mochten jullie evenwel in een door UNHCR voorziene en betaalde woning verblijven. Jullie gaven aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat jullie nadien niet zelf in jullie levensonderhoud en huisvesting konden voorzien. Zelf zocht u geen werk in Griekenland omwille van uw hoge leeftijd. Uw vrouw, die ongeveer dertig jaar jonger is, deed dat naar eigen zeggen wel, maar vond er geen. Jullie verwezen daarbij naar de

algemene economische situatie in Griekenland, namelijk dat zelfs de Grieken Griekenland verlaten omdat er geen werk is. Uw vrouw zou in eerste fase gewoon thuis zijn gebleven, pas nadat jullie vernamen uit het huis gezet te worden, zou ze geprobeerd hebben om werk te vinden. Wat ze daartoe ondernomen had, wist ze echter niet te concretiseren. U had het bovendien enkel over werk als kuisvrouw, uw vrouw had het over koken, kuisen, naaien of werken in een salon. Ze zou daarbij echter steevast gewezen zijn op het gebrek aan kennis van de Griekse taal. Gevraagd of ze daartoe stappen had ondernomen, gaven jullie beide opmerkelijk genoeg in eerste instantie aan dat ze Engels wilde leren, of Grieks ook, maar dat ze analfabeet is en er geen taallessen waren op vaste basis voor haar niveau. Andere pogingen om hulp daarbij te verkrijgen leek ze echter niet te hebben ondernomen. Net als concrete pogingen om effectief een alternatieve woning te vinden, overigens. Verder verwezen jullie ook naar de ontoereikende medische zorgen voor u in Griekenland. Dient hierbij evenwel opgemerkt dat u wel degelijk de nodige behandeling kreeg, onder meer uw consultaties, ziekenhuisopname en medicijnen grotendeels werden betaald (zie CGVS 20/10914, pp.9-10; zie CGVS 20/10914B, p.5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u niet aangeeft hiertoe stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw leeftijd en medische toestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien dient vastgesteld dat u en uw vrouw nooit de intentie lijken te hebben gehad om in Griekenland te blijven omdat andere gezinsleden in België verblijven. België was naar eigen steeds jullie eindbestemming. U hebt louter een verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland omdat u daartoe genoodzaakt was. Nauwelijks enkele maanden nadat jullie jullie (reis)documenten verkregen in Griekenland, en slechts weken nadat jullie uit jullie huis gezet werden, reisden jullie door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u nooit de oprechte intentie hebt gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw vrouw als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer is geworden van een fysieke aanval door onbekenden nadat ze per toeval verzeild raakte in een betoging van fascistten, moet worden opgemerkt dat dit niet meer dan blote beweringen zijn, dewelke overigens allerm minst wisten te overtuigen. De geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, wordt al op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat jullie geen van beide dat incident vermeldde op de vragenlijst van het CGVS, nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar de redenen voor jullie vertrek uit Griekenland (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Temeer gezien het incident volgens uw vrouw amper twee dagen voor jullie vertrek had plaatsgevonden. Bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gaven jullie overigens ook aan dat jullie eerder op de DVZ nochtans al de redenen voor jullie vertrek hadden kunnen aangeven (zie CGVS 20/10914, p.2, p.9; zie CGVS 20/10914B, pp.2-4). Uw vrouw liet tijdens haar interview een foto van een been met een bloeduitstorting zien op haar smartphone. Ingeval u deze alsnog aan uw dossier zou laten toevoegen, kan alvast worden vermeld dat aan dergelijke privéfoto's echter hoe dan ook geen enkele

bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien is het allerm minst duidelijk dat dit het been is van uw vrouw, en heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen, en al zeker niet op de oorzaak van de verwonding. Wat er daar ook van zij, zelfs indien er hieraan geloof zou worden gehecht -quo non-, dan dient erop gewezen dat een dergelijke situatie op zich hoe dan ook niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat jullie naar aanleiding van de beweemde ervaringen van uw vrouw géén ernstige pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. De verklaringen van uw vrouw betreffende eventuele bescherming ondermijnen overigens verder de geloofwaardigheid ervan. In eerste instantie gaf uw vrouw aan dat de politie zou verteld hebben dat de politie erbij stond en verteld zou hebben dat jullie maar niet buiten moeten komen als jullie de taal niet kennen. Gevraagd of ze het voorval vermeld had bij een organisatie, antwoordde ze dat ze 'met de foto naar duizenden plaatsen was geweest'. Gevraagd welke plaatsen dat waren, bevestigde ze dat ze ermee naar de politie was gegaan, dewelke evenwel niets had gedaan), alsook naar het Rode Kruis. Dan weer gevraagd naar welk politiekantoor ze was gegaan, verklaarde ze plots dat ze helemaal niet naar de politie was gegaan, omdat anderen hadden verteld dat dat toch geen resultaat zou opleveren (zie CGVS 20/10914B, pp.3-4). Het CGVS kan dan ook helemaal geen geloof hechten aan de door jullie ingeroepen racistische incident in Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde taskara en de (werk)vergunning van uw dochter doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk, daar deze louter een indicatie zijn van uw nationaliteit, identiteit en familieband, elementen die hier niet worden betwist. Ook de medische documenten uit Griekenland vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen, gezien het CGVS uw medische problemen op zich niet in vraag stelt. Bovendien bevestigen ze dat u in Griekenland wel degelijk medische hulp ontving.

Ter volledigheid dient aangestipt dat het CGVS ook inzake het verzoek van uw echtgenote H. , F. (...) (o.v. 8.977.039) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.F. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u sjiitisch moslim en etnisch tadjiek. U bent geboren in Herat, Afghanistan en woonde er uw hele leven, tot u in september 2016 uw land verliet uit angst voor problemen met de autoriteiten nadat er wapens gevonden werden in een huis dat u als vastgoedmakelaar verhuurde. Samen met uw tweede man, A.M.Z. (...) (o.v. 8.977.039) en een dochter van hem uit zijn eerste huwelijk, A., S. (...) (o.v. 8.470.004) reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u in oktober 2016 aankwam. Een andere dochter van uw man, H. (...) (geboren A.(...)), Z. (...) (o.v. 4.973.434) en zijn zoon A., M. (...) (o.v. 6.023.454) kwamen al eerder naar België en werden hier een beschermingsstatus toegekend. De smokkelaar regelde in Griekenland voor jullie enkel de verdere reis voor uw stiefdochter S. (...), u en uw man bleven in Griekenland achter. Jullie dienden in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in en werden er op 27 juli 2018 een beschermingsstatus toegekend. In Griekenland verbleven jullie eerst een viertal maanden op het eiland Chios, waarna jullie omwille van de ziekte van uw man (diabetes, hypertensie, dyslipidemie en astma) overgebracht werden naar het Malakassa kamp in Attica alwaar jullie eveneens enkele maanden verbleven. Jullie werden daarna een huis toebedeeld in Acharnon, Athene, waar jullie ruim twee jaar verbleven. Einde 2019 verkregen jullie Griekse (reis)documenten en werd jullie bijstand gestopt. Jullie konden evenwel omwille van de medische situatie van uw man jullie verblijf in het huis wat rekken, maar dienden uiteindelijk ook dat huis te verlaten en belandden op straat. Soms werden jullie opgevangen door Afghaanse kennissen, de laatste dagen sliepen jullie in een tent in een park. U werd

in die periode ook een keer geslagen wanneer u in een betoging van fascisten verzeild raakte, maar deed geen aangifte van de feiten. Een weldoener regelde daarop voor jullie een vlucht van Griekenland naar België, dewelke jullie namen op 30 december 2019. Op 2 januari 2020 verzochten jullie hier nogmaals om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Afghaanse taskara neer en een bundel medische documenten van uw man uit Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de Eurodac Search Result (toegevoegd aan uw administratief dossier, net als een nota ter interpretatie) en uw verklaringen (zie DVZ Verklaring, pt.22; zie CGVS, p.3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem

niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met povere levensomstandigheden, verzwaard omwille van de medische problemen van uw man en de ontoereikende zorgen daarvoor, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, medische verzorging en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat jullie einde 2019 uit jullie huis werden gezet en op straat terecht kwamen. Jullie konden in eerste instantie nog bij Afghaanse kennissen terecht, maar moesten uiteindelijk nog enkele nachten in een tent in een park slapen. Tot kort voor jullie vertrek mochten jullie evenwel in een door UNHCR voorziene en betaalde woning verblijven. Jullie gaven aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat jullie nadien niet zelf in jullie levensonderhoud en huisvesting konden voorzien. Uw man zocht geen werk in Griekenland omwille van zijn hoge leeftijd en medische toestand. Zelf deed u dat naar eigen zeggen wel, maar vond er geen. Jullie verwezen daarbij naar de algemene economische situatie in Griekenland, namelijk dat zelfs de Grieken Griekenland verlaten omdat er geen werk is. U zou in eerste fase gewoon thuis zijn gebleven, pas nadat jullie vernamen uit het huis gezet te worden, zou u geprobeerd hebben om werk te vinden. Wat u daartoe effectief ondernomen had, wist u echter niet te concretiseren. Uw man had het bovendien enkel over werk als kuisvrouw, zelf had het over koken, kuisen, naaien of werken in een salon. U zou daarbij echter steevast geweest zijn op het gebrek aan kennis van de Griekse taal. Gevraagd of u daartoe stappen had ondernomen, gaven jullie beide opmerkelijk genoeg in eerste instantie aan dat u Engels wilde leren, of Grieks ook, maar dat u analfabeet bent en er geen taallessen waren op vaste basis voor uw niveau. Andere pogingen om hulp daarbij te verkrijgen leek u echter niet te hebben ondernomen. Net als concrete pogingen om effectief een alternatieve woning te vinden, overigens. Verder verwezen jullie ook naar de ontoereikende medische zorgen voor u in Griekenland. Dient hierbij evenwel opgemerkt dat uw man wel degelijk de nodige behandeling kreeg, en onder meer zijn consultaties, ziekenhuisopname en medicijnen grotendeels werden betaald (zie CGVS 20/10914, pp.9-10; zie CGVS 20/10914B, p.5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw

meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u niet aangeeft hiertoe stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw leeftijd en medische toestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot de medische problematiek van uw man, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien dient vastgesteld dat u en uw man nooit de intentie lijken te hebben gehad om in Griekenland te blijven omdat andere gezinsleden in België verblijven. België was naar eigen steeds jullie eindbestemming. U hebt louter een verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland omdat u daartoe genoodzaakt was. Nauwelijks enkele maanden nadat jullie (reis)documenten verkregen in Griekenland, en slechts weken nadat jullie uit jullie huis gezet werden, reisden jullie door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u nooit de oprechte intentie hebt gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een fysieke aanval door onbekenden nadat ze per toeval verzeild raakte in een betoging van fascistten, moet worden opgemerkt dat dit niet meer dan blote beweringen zijn, dewelke overigens allerm minst wisten te overtuigen. De geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, wordt al op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat jullie geen van beide dat incident vermeldde op de vragenlijst van het CGVS, nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar de redenen voor jullie vertrek uit Griekenland (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Dit is des te opmerkelijker gezien het incident volgens u amper twee dagen voor jullie vertrek had plaatsgevonden. Bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gaven jullie overigens ook aan dat jullie eerder op de DVZ nochtans alle redenen voor jullie vertrek hadden kunnen aangeven (zie CGVS 20/10914, p.2, p.9; zie CGVS 20/10914B, pp.2-4). U liet tijdens uw interview een foto van een been met een bloeduitstorting zien op haar smartphone. Ingeval u deze alsnog aan uw dossier zou laten toevoegen, kan alvast worden vermeld dat aan dergelijke privéfoto's echter hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien is het allerm minst duidelijk dat dit uw been is, en heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen, en al zeker niet op de oorzaak van de verwonding. Wat er daar ook van zij, zelfs indien er hieraan geloof zou worden gehecht -quo non-, dan dient erop gewezen dat een dergelijke situatie op zich hoe dan ook niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat jullie naar aanleiding van de beweerdde ervaringen van uw vrouw géén ernstige pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uw verklaringen betreffende eventuele bescherming ondermijnen overigens verder de geloofwaardigheid ervan. In eerste instantie gaf u immers aan dat de politie erbij stond en verteld zou hebben dat jullie maar niet buiten moeten komen als jullie de taal niet kennen. Gevraagd of u het voorval vermeld had bij een organisatie, antwoordde u dat u 'met de foto naar duizenden plaatsen was geweest'. Gevraagd welke plaatsen dat waren, bevestigde u dat u ermee naar de politie was gegaan, dewelke evenwel niets had gedaan, alsook naar het Rode Kruis. Daarop gevraagd naar welk politiekantoor u was gegaan, verklaarde u plots dat u eigenlijk

helemaal niet naar de politie was gegaan, omdat anderen u hadden verteld dat dat toch geen resultaat zou opleveren (zie CGVS 20/10914B, pp.3-4). Het CGVS kan dan ook helemaal geen geloof hechten aan de door jullie ingeroepen racistische incident in Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde taskara doet aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk, daar deze louter een indicatie is van uw nationaliteit en identiteit en dit elementen zijn die hier niet worden betwist. Ook de medische documenten van uw man uit Griekenland vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen, gezien het CGVS zijn medische problemen op zich niet in vraag stelt. Bovendien bevestigen ze dat hij in Griekenland wel degelijk medische hulp ontving.

Ter volledigheid dient aangestipt dat het CGVS ook inzake het verzoek van uw echtgenoot A.M.Z. (...) (o.v. 8.977.039) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in hun verzoekschrift “tot schorsing en nietigverklaring” in een enig middel op de schending van “artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/6 en 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel stellen zij daarbij: “Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker”.

Verzoekende partijen geven vervolgens aan dat zij aan hun medewerkingsplicht hebben voldaan. Tevens wijzen zij op een aantal elementen die verweerder in de bestreden beslissing lijkt te erkennen, met name “dat verzoekers met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, medische verzorging en werkgelegenheid zouden zijn geconfronteerd”, doch verweerder vindt deze onvoldoende om te besluiten dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het HvJ niet voldaan zijn.

Verzoekende partijen herhalen hun eerder geschetste situatie in Griekenland en voeren aan:

“De verwerende partij gaat echter voorbij aan het gegeven dat verzoekers een verhoogde kwetsbaarheid hebben. In hoofde van eerste verzoeker is er een verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn hoge leeftijd en medische toestand. De verwerende partij stelt dat deze geen afbreuk doet aangezien verzoeker niet aantoonde dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

Eerste verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in Griekenland heel erg ziek was en dat hij aldaar een operatie heeft ondergaan:

(...)

In de bestreden beslissing zelf stek de verwerende partij dat uit verzoekers verklaringen en relevante stukken blijkt dat eerste verzoeker intussen zevenzestig jaar oud is en te kampen heeft met verschillende medische problemen zoals diabetes, hypertensie, dyslipidemie en astma waarvoor verzoeker in België wordt behandeld. Aldus betwist de verwerende partij de erg slechte gezondheidstoestand van eerste verzoeker niet. Het feit dat hij een hoge leeftijd heeft maakt hem extra

kwetsbaarder. Eerste verzoeker verklaarde ook dat hij vanwege diabetes problemen heeft met zijn zicht, (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, pag. 2)

Verzoekers hebben tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwezen naar de ontoereikende medische zorgen voor eerste verzoeker in Griekenland. De verwerende partij lijkt verzoekers verklaringen daaromtrent selectie te lezen en stelt dat eerste verzoeker wel degelijk de nodige behandeling kreeg, onder meer zijn consultaties, ziekenhuisopname en medicijnen 'grotendeels' werden betaald.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat het medische aspect van eerste verzoeker onvoldoende is onderzocht. Er wordt amper doorgevraagd terwijl verzoekers hebben aangegeven dat ze moeilijkheden hebben ondervonden

(...)

In arrest nr. 211 220 van 2018 oktober heeft immers uw Raad een beslissing van het CGVS vernietigd waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard omdat de verzoeker al een internationaal beschermingsstatuut had in Griekenland. Uw Raad oordeelde dat er redenen zijn om aan te nemen dat de fundamentele mensenrechten geschonden zullen worden in geval van terugkeer naar Griekenland en dat de bescherming aldaar ineffectief is:

(...)

In een recent arrest nr. 229 329 van 27 november 2019 vernietigde uw Raad de beslissing van het CGVS en stelde uw Raad dat het CGVS rekening dient te houden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partijen en zich dient ervan te vergewissen dat verzoekende partijen in staat zijn om zich in Griekenland de nodige (psychologische) hulp en ondersteuning toe te eigenen en in hun elementaire levensbehoeften te voorzien:

(...)

Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel en de medische toestand van eerste verzoeker die toch hulpbehoevend is. Verzoekers voegen bij dit verzoekschrift tevens een kopie van het medisch getuigschrift dat bestemd is voor de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Eerste verzoeker zal deze aanvraag dan ook indienen. Uit dit attest blijkt dat Dr. A.V.G.(...) een levenslange behandeling vaststelt waarbij de evolutie en prognose van de aandoeningen als volgt beoordeelt: 'Geen beterschap, opvolging bij huisarts & eventueel specialist indien nodig', (stuk 2 dossier verzoekers)".

Verzoekende partijen geven vervolgens een uiteenzetting omtrent hetgeen gesteld wordt in het arrest Ibrahim van het HvJ. Vervolgens betogen zij:

"De situatie in Griekenland is nog aan het verslechteren zowel wat opvang betreft alsook de procedure inzake het verzoek om internationale bescherming:

(...)

Verder verklaarde tweede verzoekster dat zij slachtoffer is geworden van een fysieke aanval door onbekenden nadat ze per toeval verzeild raakten in een betoging van fascist. De verwerende partij stelt dat dit een blote bewering is welke zij allerm minst wist te overtuigen. De geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, wordt volgens de verwerende partij op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat zij geen van beide dat incident hebben vermeld op de vragenlijst van het CGVS. Dit argument is weinig ernstig daar de verwerende partij weet dat de vragenlijst van het CGVS zeer kort en bondig moet worden beantwoord.

Bovendien is de verklaring van tweede verzoekster gedetailleerd:

(...)

Bovendien vergeet de verwerende partij rekening te houden met objectieve informatie in verband met racistisch geweld tegen vluchtelingen en immigranten. Uit het AIDA-rapport 2018 (update maart 2019) blijkt dat de problematiek inzake opvang nog steeds zeer precair is waarbij ook wordt benadrukt dat er in Griekenland het aantal gevallen van racistisch geweld tegen immigranten ernstig is toegenomen. Zo wordt verwezen naar incidenten inzake geweld tegen Afghaanse asielzoekers.

(...)

Op 6 november 2018 publiceerde de Europese Commissaris voor de Mensenrechten, Dunja Mijatović haar rapport over het bezoek dat ze aan Griekenland had gebracht in juni van dit jaar. Dit rapport bewijst dat de toegang tot medische hulp zeer precair van aard is:

(...)

Recent trok ook Oxfam aan de alarmbel en publiceerde een rapport d.d. 09.01.2019 waaruit blijkt dat honderden kwetsbare vluchtelingen zoals zwangere vrouwen, minderjarigen en slachtoffers van geweld en marteling in vluchtelingenkampen op de Griekse eilanden aan hun lot worden overgelaten. Dit zou zijn als gevolg van constante onderbezetting en gebrekkige processen waardoor het systeem faalt om de kwetsbare mensen te identificeren en te beschermen:

(...)

De aanbevelingen van Oxfam spreken voor zichzelf. Oxfam dringt aan dat Griekenland en de andere Europese lidstaten meer deskundig personeel moeten inzetten, waaronder artsen en psychologen. Nog recenter, 18 maart 2019, riep Artsen Zonder Grenzen de Europese leiders op om een einde aan te maken aan het schadelijke beleid dat vluchtelingen en migranten vasthoudt in de hotspots op de Griekse eilanden. Volgens Artsen Zonder Grenzen is Griekenland een stortplaats geworden die de Europese Unie niet heeft kunnen beschermen. Er wordt ook duidelijk aangehaald dat de situatie een plaats heeft gemaakt voor een onvergeeflijk mensen lijden, niet alleen op de Griekse eilanden, maar ook op het vasteland:

(...)

De motivering in de bestreden beslissing waar de verwerende partij refereert naar de rechtspraak van het EHRM, dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen dat daarmee de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming, kan ter zake niet dienstig worden aangewend.

Volgens de jurisprudentie van het EHRM kan artikel 3 EVRM niet enkel in het gedrang komen wanneer er een reëel risico bestaat op lichamelijke of geestelijke foltering of mishandeling, maar (in uitzonderlijke gevallen) ook bij ernstige gezondheidsproblemen. In N. t. Verenigd Koninkrijk heeft het Hof immers beslist dat de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling naar een land waar de voorzieningen voor de behandeling van die ziekte slechter zijn dan in het uitwijzende land, kan leiden tot een schending van artikel 3, maar 'enkel in erg uitzonderlijke gevallen'. Het EHRM besliste in de zaak Paposhvili v. Belgium dat bescherming in 'uitzonderlijke gevallen' niet alleen doelt op terminale mensen, maar ook geldt voor andere ernstig zieke mensen die bij verwijdering een risico lopen op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheid en toename van lijden:

(...)

Volgens het EHRM moet de feitelijke beschikbaarheid van afdoende en geschikte medische zorg wel degelijk een rol spelen bij de beslissing, en heeft de overheid de plicht om dit nauwgezet te onderzoeken.

De fundamentele mensenrechten, in het bijzonder artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoeker mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker in gevaar komen. Er is daarvoor — in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij opwerpt — niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens uw Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten.

Ten onrechte heeft de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de kwetsbare positie van verzoekers. Op grond van hun verklaringen en de stukken die verzoekers voorlegden hebben zij voldoende aangetoond dat er in casu een risico is op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest zodat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is. De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/§3,3° vreemdelingenwet zijn dan ook niet vervuld.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog een medisch attest bij het verzoekschrift (bijlage 2).

2.4. Middels een aanvullende nota leggen verzoekende partijen ter terechtzitting enkele medische attesten neer in hoofde van verzoeker en beperken zich desbetreffend in de nota te stellen dat "verzoeker een voorgeschiedenis heeft van o.a. hypertensie, astma en diabetes. Gelet op de huidige omstandigheden omtrent Covid-19 en de situatie in Griekenland kan hij geenszins terugkeren naar Griekenland."

Tot slot vermeldt de nota onder punt "2": "Attest MSF d.d. 06-05-2019" zonder enige verdere duiding.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 1 september 2013. Hoe dit artikel door de bestreden beslissingen die dateren van 21 februari 2020 geschonden zou kunnen zijn, kan dan ook niet worden ingezien en wordt door verzoekende partijen niet uitgewerkt.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 27 van een KB van 11 maart 2003, dient te worden opgemerkt dat zij niet nader duiden en evenmin kan worden ingezien over welk KB verzoekende partijen het hebben. Ook preciseren zij niet waaruit de beweerde schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoekende partijen preciseren ook niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.4. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 4, 3°, c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing te worden gelezen als verwijzing naar artikel 4, 3°, c) van deze laatste richtlijn. Overeenkomstig deze bepaling moet de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op individuele basis en moet daarbij rekening worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van deze omstandigheden, de daden waaraan de verzoeker is of zou kunnen worden blootgesteld, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Deze bepaling is omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de met het onderzoek belaste instanties het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordelen en rekening houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Bij het vellen van onderhavige arrest wordt met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen rekening gehouden.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU is dan ook niet aan de orde.

3.6. Waar verzoekende partijen doen gelden dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat *“alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen”* en dat *“de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker”*, dient voorts te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden teneinde hem al dan niet internationale bescherming toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.9. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet betwisten, en dat uit de stukken van het dossier genoegzaam blijkt, dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoekende partijen, die in dit land over een internationale beschermingsstatus beschikken, heden niet zouden kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zouden worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z’n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om

internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoekende partijen dienen overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat zij persoonlijk zouden worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen die dermate ernstig is dat hun toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoekende partijen doorheen hun betoog laten uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoekende partijen toe om het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hen deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoekende partijen wijzen in deze op hun levensomstandigheden en de gebeurtenissen die zij persoonlijk meemaakten in Griekenland, op hun verhoogde kwetsbare profiel ten gevolge van de medische problemen en leeftijd van verzoeker, en op de problemen in Griekenland inzake racisme en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en andere sociale en economische rechten. Ter staving van hun betoog dienaangaande, wijzen verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift op algemene informatie.

Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen in het verzoekschrift, echter geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die, zoals verzoeker, kampt met medische problemen en een zekere leeftijd heeft (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, opvang, ondersteuning, gezondheidszorg en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dienen zulks aldus *in concreto* en aan de hand van hun individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen geheel ongemoeid laten waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien dient vastgesteld dat u en uw vrouw nooit de intentie lijken te hebben gehad om in Griekenland te blijven omdat andere gezinsleden in België verblijven. België was naar eigen steeds jullie eindbestemming. U hebt louter een verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland omdat u daartoe genoodzaakt was. Nauwelijks enkele maanden nadat jullie jullie (reis)documenten verkregen in Griekenland, en slechts weken nadat jullie uit jullie huis gezet werden, reisden jullie door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u nooit de oprechte intentie hebt gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

(...)

Bovendien dient vastgesteld dat u en uw man nooit de intentie lijken te hebben gehad om in Griekenland te blijven omdat andere gezinsleden in België verblijven. België was naar eigen steeds jullie eindbestemming. U hebt louter een verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland omdat u daartoe genoodzaakt was. Nauwelijks enkele maanden nadat jullie jullie (reis)documenten verkregen in Griekenland, en slechts weken nadat jullie uit jullie huis gezet werden, reisden jullie door naar België. Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat u nooit de oprechte intentie hebt gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd overeind.

In de bestreden beslissingen wordt voorts met recht gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw vrouw als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer is geworden van een fysieke aanval door onbekenden nadat ze per toeval verzeild raakte in een betoging van fascisten, moet worden opgemerkt dat dit niet meer dan blote beweringen zijn, dewelke overigens allerm minst wisten te overtuigen. De geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, wordt al op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat jullie geen van beide dat incident vermeldde op de vragenlijst van het CGVS, nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar de redenen voor jullie vertrek uit Griekenland (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5).

Temeer gezien het incident volgens uw vrouw amper twee dagen voor jullie vertrek had plaatsgevonden. Bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gaven jullie overigens ook aan dat jullie eerder op de DVZ nochtans al de redenen voor jullie vertrek hadden kunnen aangeven (zie CGVS 20/10914, p.2, p.9; zie CGVS 20/10914B, pp.2-4). Uw vrouw liet tijdens haar interview een foto van een been met een bloeduitstorting zien op haar smartphone. Ingeval u deze alsnog aan uw dossier zou laten toevoegen, kan alvast worden vermeld dat aan dergelijke privéfoto's echter hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien is het allerm minst duidelijk dat dit het been is van uw vrouw, en heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen, en al zeker niet op de oorzaak van de verwonding. Wat er daar ook van zij, zelfs indien er hieraan geloof zou worden gehecht -quo non-, dan dient erop gewezen dat een dergelijke situatie op zich hoe dan ook niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat jullie naar aanleiding van de beweerde ervaringen van uw vrouw géén ernstige pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. De verklaringen van uw vrouw betreffende eventuele bescherming ondermijnen overigens verder de geloofwaardigheid ervan. In eerste instantie gaf uw vrouw aan dat de politie zou verteld hebben dat de politie erbij stond en verteld zou hebben dat jullie maar niet buiten moeten komen als jullie de taal niet kennen. Gevraagd of ze het voorval vermeld had bij een organisatie, antwoordde ze dat ze 'met de foto naar duizenden plaatsen was geweest'. Gevraagd welke plaatsen dat waren, bevestigde ze dat ze ermee naar de politie was gegaan, dewelke evenwel niets had gedaan), alsook naar het Rode Kruis. Dan weer gevraagd naar welk politiekantoor ze was gegaan, verklaarde ze plots dat ze helemaal niet naar de politie was gegaan, omdat anderen hadden verteld dat dat toch geen resultaat zou opleveren (zie CGVS 20/10914B, pp.3-4). Het CGVS kan dan ook helemaal geen geloof hechten aan de door jullie ingeroepen racistische incident in Griekenland.

(...)

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een fysieke aanval door onbekenden nadat ze per toeval verzeild raakte in een betoging van fascisten, moet worden opgemerkt dat dit niet meer dan blote beweringen zijn, dewelke overigens allerm minst wisten te overtuigen. De geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, wordt al op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat jullie geen van beide dat incident vermeldde op de vragenlijst van het CGVS, nochtans uitdrukkelijk gevraagd naar de redenen voor jullie vertrek uit Griekenland (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Dit is des te opmerkelijker gezien het incident volgens u amper twee dagen voor jullie vertrek had plaatsgevonden. Bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gaven jullie overigens ook aan dat jullie eerder op de DVZ nochtans alle redenen voor jullie vertrek hadden kunnen aangeven (zie CGVS 20/10914, p.2, p.9; zie CGVS 20/10914B, pp.2-4). U liet tijdens uw interview een foto van een been met een bloeduitstorting zien op haar smartphone. Ingeval u deze alsnog aan uw dossier zou laten toevoegen, kan alvast worden vermeld dat aan dergelijke privéfoto's echter hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien is het allerm minst duidelijk dat dit uw been is, en heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen, en al zeker niet op de oorzaak van de verwonding. Wat er daar ook van zij, zelfs indien er hieraan geloof zou worden gehecht -quo non-, dan dient erop gewezen dat een dergelijke situatie op zich hoe dan ook niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat jullie naar aanleiding van de beweerde ervaringen van uw vrouw géén ernstige pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uw verklaringen betreffende eventuele bescherming ondermijnen overigens verder de geloofwaardigheid ervan. In eerste instantie gaf u immers aan dat de politie erbij stond en verteld zou hebben dat jullie maar niet buiten moeten komen als jullie de taal niet kennen. Gevraagd of u het voorval vermeld had bij een organisatie, antwoordde u dat u 'met de foto naar duizenden plaatsen was geweest'. Gevraagd welke plaatsen dat waren, bevestigde u dat u ermee naar de politie was gegaan, dewelke evenwel niets had gedaan, alsook naar het Rode Kruis. Daarop gevraagd naar welk politiekantoor u was gegaan, verklaarde u plots dat u eigenlijk helemaal niet naar de politie was gegaan, omdat anderen u hadden verteld dat dat toch geen resultaat

zou opleveren (zie CGVS 20/10914B, pp.3-4). Het CGVS kan dan ook helemaal geen geloof hechten aan de door jullie ingeroepen racistische incident in Griekenland."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat het gehoor bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst aldaar kort en bondig geschiedt, vormt namelijk geenszins een verklaring voor het gegeven dat zij het beweerde incident waarbij verzoekster per toeval verzeild geraakte in een fascistische betoging en werd in elkaar geslagen beide onvermeld lieten bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen dermate ernstige en frappante elementen als het in elkaar slaan van verzoekster door fascisten in Griekenland hierin beide niet zouden hebben vermeld. Dat zij allebei nalieten dit te doen, laat, tezamen met de vaststelling dat verzoekster eveneens ongeloofwaardige verklaringen aflegde wanneer zij werd ondervraagd over eventuele bescherming, niet toe enige geloof te hechten aan dit incident.

Dat verzoeksters verklaringen omtrent het voormelde incident dermate gedetailleerd en doorleefd waren dat deze op zich geloofwaardig moeten worden geacht, kan, mede gelet op de inhoud van haar verklaringen ter zake, zoals weergegeven in het verzoekschrift, dan ook bezwaarlijk worden aangenomen.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat het incident, zo hieraan al geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, toevallig van aard was en niet kaderde in een individueel en persoonsgericht viseren van verzoekende partijen. Derhalve liggen er geen concrete indicaties voor die erop wijzen dat één van verzoekende partijen op basis hiervan in de toekomst ook maar iets zou dienen te vrezen.

Verzoekende partijen tonen, te meer nu zij gelet op de terechte vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing hoegenaamd niet aantonen dat zij naar aanleiding van de beweerde feiten ernstige pogingen ondernamen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de Griekse autoriteiten, daarenboven in het geheel niet aan dat zij, hoewel er kan worden vermoed dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, in Griekenland van de nodige bescherming zouden verstoken blijven zo zij hiertoe de nodige stappen zouden zetten.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met povere levensomstandigheden, verzwaard omwille van uw medische problemen en de ontoereikende zorgen daarvoor, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, medische verzorging en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat jullie einde 2019 uit jullie huis werden gezet en op straat terecht kwamen. Jullie konden in eerste instantie nog bij Afghaanse kennissen terecht, maar moesten uiteindelijk nog enkele nachten in een tent in een park slapen. Tot kort voor jullie vertrek mochten jullie evenwel in een door UNHCR voorziene en betaalde woning verblijven. Jullie gaven aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat jullie nadien niet zelf in jullie levensonderhoud en huisvesting konden voorzien. Zelf zocht u geen werk in Griekenland omwille van uw hoge leeftijd. Uw vrouw, die ongeveer dertig jaar jonger is, deed dat naar eigen zeggen wel, maar vond er geen. Jullie verwezen daarbij naar de algemene economische situatie in Griekenland, namelijk dat zelfs de Grieken Griekenland verlaten omdat er geen werk is. Uw vrouw zou in eerste fase gewoon thuis zijn gebleven, pas nadat jullie vernamen uit het huis gezet te worden, zou ze geprobeerd hebben om werk te vinden. Wat ze daartoe ondernomen had, wist ze echter niet te concretiseren. U had het bovendien enkel over werk als kuisvrouw, uw vrouw had het over koken, kuisen, naaien of werken in een salon. Ze zou daarbij echter stevast geweest zijn op het gebrek aan kennis van de Griekse taal. Gevraagd of ze daartoe stappen

had ondernomen, gaven jullie beide opmerkelijk genoeg in eerste instantie aan dat ze Engels wilde leren, of Grieks ook, maar dat ze analfabeet is en er geen taallessen waren op vaste basis voor haar niveau. Andere pogingen om hulp daarbij te verkrijgen leek ze echter niet te hebben ondernomen. Net als concrete pogingen om effectief een alternatieve woning te vinden, overigens. Verder verwezen jullie ook naar de ontoereikende medische zorgen voor u in Griekenland. Dient hierbij evenwel opgemerkt dat u wel degelijk de nodige behandeling kreeg, onder meer uw consultaties, ziekenhuisopname en medicijnen grotendeels werden betaald (zie CGVS 20/10914, pp.9-10; zie CGVS 20/10914B, p.5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u niet aangeeft hiertoe stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw leeftijd en medische toestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

(...)

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met povere levensomstandigheden, verzwaard omwille van de medische problemen van uw man en de ontoereikende zorgen daarvoor, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, medische verzorging en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U haalde aan dat jullie einde 2019 uit jullie huis werden gezet en op straat terecht kwamen. Jullie konden in eerste instantie nog bij Afghaanse kennissen terecht, maar moesten uiteindelijk nog enkele nachten in een tent in een park slapen. Tot kort voor jullie vertrek mochten jullie evenwel in een door UNHCR voorziene en betaalde woning verblijven. Jullie gaven aan dat er geen werkgelegenheid was in Griekenland, zodat jullie nadien niet zelf in jullie levensonderhoud en huisvesting konden voorzien. Uw man zocht geen werk in Griekenland omwille van zijn hoge leeftijd en medische toestand. Zelf deed u dat naar eigen zeggen wel, maar vond er geen. Jullie verwezen daarbij naar de algemene economische situatie in Griekenland, namelijk dat zelfs de Grieken Griekenland verlaten omdat er geen werk is. U zou

in eerste fase gewoon thuis zijn gebleven, pas nadat jullie vernamen uit het huis gezet te worden, zou u geprobeerd hebben om werk te vinden. Wat u daartoe effectief ondernomen had, wist u echter niet te concretiseren. Uw man had het bovendien enkel over werk als kuisvrouw, zelf had het over koken, kuisen, naaien of werken in een salon. U zou daarbij echter steevast geweest zijn op het gebrek aan kennis van de Griekse taal. Gevraagd of u daartoe stappen had ondernomen, gaven jullie beide opmerkelijk genoeg in eerste instantie aan dat u Engels wilde leren, of Grieks ook, maar dat u analfabeet bent en er geen taallessen waren op vaste basis voor uw niveau. Andere pogingen om hulp daarbij te verkrijgen leek u echter niet te hebben ondernomen. Net als concrete pogingen om effectief een alternatieve woning te vinden, overigens. Verder verwezen jullie ook naar de ontoereikende medische zorgen voor u in Griekenland. Dient hierbij evenwel opgemerkt dat uw man wel degelijk de nodige behandeling kreeg, en onder meer zijn consultaties, ziekenhuisopname en medicijnen grotendeels werden betaald (zie CGVS 20/10914, pp.9-10; zie CGVS 20/10914B, p.5).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u niet aangeeft hiertoe stappen te hebben gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw leeftijd en medische toestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot de medische problematiek van uw man, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat verzoeker reeds op leeftijd is en kampt met een aantal medische problemen, hetgeen verzoekende partijen andermaal staven met een medisch attest gevoegd bij het verzoekschrift en enkele medische documenten bij aan vullende nota neergelegd ter terechtzitting, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en wordt hierin in de voormelde passage uitdrukkelijk en terdege in rekening gebracht.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige in wezen tot een loutere herhaling van de verklaringen die zij eerder aflegden. Hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partijen verder uitgebreid de nadruk vestigen op verzoekers medische problemen, blijkt uit het voorgaande genoegzaam dat verzoeker, hoewel hij aldaar kampte met een aantal moeilijkheden, in het verleden weldegelijk de nodige toegang had tot de Griekse gezondheidszorg. Hij ontving er de nodige behandeling en onder meer zijn consultaties, ziekenhuisopname en medicijnen werden grotendeels betaald. Verzoekende partijen tonen, mede gelet op het voorgaande, voorts niet aan de hand van concrete elementen of feiten aan dat of waarom het voor hen in de toekomst persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich in het kader van verzoekers medische problemen in Griekenland toegang te verschaffen tot de nodige gezondheidszorg. In dit kader kan overigens worden opgemerkt dat zij beschikken over een netwerk dat hen daarbij, zo nodig, eventueel zou kunnen ondersteunen. Zo blijkt dat zij in Europa en België beschikken over verschillende naaste familieleden waarvan kan worden aangenomen dat zij verzoekende partijen bij een terugkeer naar Griekenland toch enige financiële ondersteuning kunnen en willen bieden. Eveneens beschikken zij in Griekenland blijkens het voorgaande over een netwerk van Afghaanse kennissen die in het verleden bereid bleken om hen te

ondersteunen en van huisvesting te voorzien. Daarnaast kennen zij er een weldoener die hen hielp bij hun reis naar Europa.

Zo in weerwil van het voorgaande toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen hun toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat zij geenszins aantonen dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Hoe dan ook tonen verzoekende partijen evenmin aan dat de medische problemen in hoofde van verzoeker in hunner hoofde op zich vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor de beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij tonen niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zouden terecht komen een schending zouden uitmaken van hun fundamentele rechten en brengen geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partijen op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een aantal arresten die de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat zij hiermee geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat zij mede gelet op hetgeen voorafgaat niet concreet aantonen dat zij zichzelf in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hadden, dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.10. Aangaande de ter terechtzitting neergelegde stukken dient vooreerst betreffende het tweede stuk dat verzoekende partijen neerleggen en in de aanvullende nota omschrijven als "2 Attest MSF d.d. 06-05-2019", te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Te dezen blijkt dat in de aanvullende nota betreffende het voormelde tweede stuk slechts wordt aangegeven: "*Verzoekers wensen de volgende nieuwe documenten neerleggen*". Vervolgens volgt wat betreft dit stuk enkel een opsomming van dit tweede neergelegde stuk. Aldus dient te worden vastgesteld dat de aanvullende nota, dat betreffende het tweede stuk slechts een overzicht biedt van het neergelegde stuk en melding maakt van de wens van verzoekende partijen om dit stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, voor wat betreft dit tweede stuk niet kan worden gezien als 'aanvullende nota' in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk "*Attest MSF d.d. 06-05-2019*" dat verzoekende partijen neerleggen ter terechtzitting gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

Voor wet betreft de onder punt 1 in de aanvullende nota neergelegde medische documenten in hoofde van verzoeker waarbij de nota stelt dat "*verzoeker een voorgeschiedenis heeft van o.a. hypertensie, astma en diabetes. Gelet op de huidige omstandigheden omtrent Covid-19 en de situatie in Griekenland kan hij geenszins terugkeren naar Griekenland.*", wijst de Raad naar wat desbetreffend reeds werd gesteld onder punt 3.9. aangaande de medische problemen van verzoeker. In de mate verzoekende partijen menen dat de medische problemen van verzoeker in combinatie met de covid-problematiek een repatriëring naar Griekenland onmogelijk maken, wijst de Raad erop dat onderhavige bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel betreffen.

Tot slot erkent de Raad dat het coronavirus ook Griekenland treft, doch betreft het een pandemie waaraan ook België niet ontsnapt. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien waarom covid-19 een internationale beschermingsstatus zou impliceren.

3.11. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT